

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupeného JUDr. Janem Kňourkem, advokátem se sídlem Revoluční 1, Praha 1, proti žalovaným: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, a **Policie České republiky**, Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 7. 2006, č. j. OAM-248-8/TP 2006, ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, a ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006, a rozhodnutí Policie České republiky ze dne 14. 9. 2006, č. j. SCPP-000157/C-CI-120-2006, ze dne 28. 8. 2006, č. j. SCPP-064809/PH-XIII-CI-120-2006 a ze dne 19. 10. 2006, č. j. SCPP-929/PH-XIII-C-2006, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2008, č. j. 7 Ca 324/2006 – 55,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2008, č. j. 7 Ca 324/2006 – 55, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 27. 7. 2006, č. j. OAM-248-8/TP 2006, ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006, a proti rozhodnutím Policie České republiky ze dne 14. 9. 2006, č. j. SCPP-000157/C-CI-120-2006, ze dne 28. 8. 2006, č. j. SCPP-064809/PH-XIII-CI-120-2006 a ze dne 19. 10. 2006, č. j. SCPP-929/PH-XIII-C-2006.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že pro přezkoumání výše uvedených správních rozhodnutí nejsou splněny podmínky řízení.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 27. 7. 2006, č. j. OAM-248-8/TP 2006, byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení trvalého pobytu podle ust. § 75 odst. 1 písm. g) zákona

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Proti tomuto rozhodnutí byl přípustný rozklad, což bylo uvedeno v poučení o opravném prostředku. Podle soudu se tak jednalo o rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) a ust. § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. Soudu je navíc z úřední činnosti známo, že stěžovatel proti tomuto rozhodnutí podal žalobu, o níž již bylo pod sp. zn. 11 Ca 117/2007 rozhodnuto.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 3. 2006, č. j. OAM-34-13/TP-2006, o zamítnutí žádosti o povolení pobytu. Stěžovatel své podání nijak nedoplnil o žalobní body, ač byl o tom soudem řádně poučen. Soud proto žalobu proti tomuto rozhodnutí odmítl v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. Současně poznamenal, že vzhledem k datu podání žaloby, resp. jejího doplnění doručeného soudu dne 27. 12. 2006, a datu vydání správního rozhodnutí je vysoce pravděpodobné, že žaloba proti tomuto rozhodnutí je opožděná.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006, bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR ze dne 14. 9. 2006, č. j. SCPP-000157/C-CI-120-2006, o zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel tvrdil, že mu toto rozhodnutí bylo doručeno dne 9. 11. 2006, doplnění žaloby a její rozšíření na toto rozhodnutí provedl procesním úkonem dne 27. 12. 2006. Podle ust. § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je lhůta pro podání žaloby 30 dnů. V daném případě tak uplynula dne 8. 12. 2006, žaloba je tudíž opožděná a je nutno ji odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Procesní návrh doručený soudu osobně dne 15. 11. 2006 podávala matka stěžovatele, nemůže se tedy jednat o řádný návrh, neboť stěžovatel zde není uveden, v procesním návrhu je používán ženský rod a nepochybně se jedná o procesní úkon matky stěžovatele. V tomto směru se tedy jedná o návrh podaný zjevně neoprávněnou osobou, který je nutné odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Ve správním řízení totiž bylo rozhodováno o právech a povinnostech stěžovatele nikoli jeho matky.

Městský soud v Praze dále odmítnul žalobu proti rozhodnutí Policie ČR ze dne 14. 9. 2006, č. j. SCPP-000157/C-CI-120-2006. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel odvoláním, o němž rozhodlo Ministerstvo vnitra výše uvedeným rozhodnutím. Žaloba proti uvedenému rozhodnutí Policie ČR je proto podle soudu na základě ust. § 46 odst. 1 písm. d) a ust. § 68 písm. a) s. ř. s. nepřípustná, neboť stěžovatel nevyčerpal opravné prostředky ve správním řízení.

Rozhodnutím Policie ČR ze dne 28. 8. 2006, č. j. SCPP-064809/PH-XIII-CI-120-2006, bylo zastaveno řízení ve věci žádosti stěžovatele o povolení k pobytu na území České republiky. Proti takovému rozhodnutí bylo přípustné podat odvolání ve správním řízení. Jedná se tedy o rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) a ust. § 68 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem. I žalob proti tomuto rozhodnutí byla proto odmítnuta.

V případě rozhodnutí Policie ČR ze dne 19. 10. 2006, č. j. SCPP-929/PH-XIII-C-2006, se podle soudu jednalo o odpověď na žádost o obnovení řízení. Nejednalo se vůbec o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., ale pouze o dopis, kterým Policie ČR reagovala na podání stěžovatele. Soud proto i v této části žalobu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) a ust. § 70 písm. a) s. ř. s.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítl, že v případě rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, je mu kladeno k tíži, že nedoplnil své podání. Soud zde však dále uvedl, že je vysoce pravděpodobné, že žaloba proti tomuto rozhodnutí byla

opožděná, aniž by to blíže zkoumal a žalobu jako opožděnou odmítl. Stěžovatel má za to, že bylo porušeno jeho právo cizince pobývajících oprávněně na území České republiky na právní pomoc a selhala i poučovací povinnost soudů. V případě odmítnutí žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006, stěžovatel namítl, že z toho, že byla žaloba koncipována v ženském rodu, soud dovodil, že ji podala matka stěžovatele. Stěžovatel však žalobní návrh vlastnoručně sám podepsal. Dále poukázal na formálně právní přístup k posouzení jeho podání, které jistě trpí formálně právními vadami z důvodu absence poučovací povinnosti jednotlivých instancí, kam byla podání směřována, a na neprojevení snahy přidělit mu právního zástupce za situace, kdy bylo zřejmé, že není schopen své požadavky správně právně formulovat, resp. odstranit vytýkané právní vady. Stěžovatel namítl, že splňuje podmínku pro udělení trvalého pobytu ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb. Na základě uvedeného navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatel sice výslovně neoznačil důvody své kasační stížnosti, z jejího obsahu však vyplývá, že v první řadě namítl nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu, konkrétně žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, a proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006. Druhý okruh stížných námitek směřoval proti samotnému obsahu správních rozhodnutí, tedy proti posouzení splnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti (s výjimkou případů uvedených v § 109 odst. 3 s. ř. s.), je k projednání kasační stížnosti třeba, aby důvody kasační stížnosti odrážely obsah rozhodnutí soudu. V případě, že je kasační stížností napaden usnesení o odmítnutí žaloby, přichází pro stěžovatele z povahy věci v úvahu pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. V řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zkoumá, zda rozhodnutí soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není přímo přezkoumávat samotné žalobou napadené správní rozhodnutí, nýbrž prověřovat, zda soud při takovémto přezkumu postupoval a uvažoval správně. Rozsah přezkumu rozhodnutí soudu je tak vymezen povahou a obsahem přezkoumávaného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 2 As 45/2005 - 65, www.nssoud.cz).

V projednávaném případě soud žalobu odmítl, věc samu tudíž neposuzoval. Nejvyšší správní soud tak může v řízení o kasační stížnosti pouze přezkoumat, zda soud správně posoudil podmínky pro odmítnutí žaloby, nemůže se však již zabývat námitkami týkajícími se „merita věci“, tedy toho, zda správní rozhodnutí jsou zákonná či nikoli a zda v nich žalovaný správně posoudil splnění podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze z hlediska uplatněného stížního bodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 15. 11. 2006 bylo Městskému soudu v Praze doručeno podání datované dnem 14. 11. 2006 označené jako žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006, a rozhodnutí ze dne 27. 7. 2006, č. j. OAM-248-8/TP 2006. V záhlaví podání byl uveden stěžovatel, podání však vlastnoručně sepsala jeho matka, paní A. K., (podání bylo uvedeno slovy „já p. A. K., matka syna K. V.“), která zde popsala svoji rodinnou situaci, uvedla, že syn nemá na Ukrajině kam jít, na ministerstvu byl přinucen vzdát se odvolání proti rozhodnutí č. j. OAM-248-8/TP 2006, a podat

žádost na Ředitelství služby cizinecké pohraniční policie č. j. SCPP-000157/C-CI-120-2006, k níž však nebyl oprávněn. Pisatelka své podání uzavřela slovy „s pozdravem p. A. K.“.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 12. 2006, č. j. 7 Ca 324/2006 - 8, stěžovatele vyzval k odstranění nedostatků žaloby proti rozhodnutím Ministerstva vnitra č. j. OAM-756/M-2006, a č. j. OAM-248-8/TP 2006, a rozhodnutí Policie České republiky č. j. SCPP-000157/C-CI-120-2006, ve lhůtě 14 dní od doručení tohoto usnesení tak, aby splňovalo náležitosti stanovené v ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel byl současně poučen o tom, jakým způsobem má vady odstranit, a rovněž o následcích nesplnění uložené povinnosti.

V podání ze dne 25. 12. 2006, doručeném Městskému soudu v Praze dne 27. 12. 2006, stěžovatel žádal soud o pozorné porovnání rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 7. 2006, č. j. OAM-248-8/TP 2006, ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006, a rozhodnutí Policie České republiky ze dne 14. 9. 2006, č. j. SCPP-000157-CI-120-2006, ze dne 28. 8. 2006, č. j. SCPP-064809/PH-XIII-CI-120-2006 a ze dne 19. 10. 2006, č. j. SCPP-929/PH-XIII-C-2006. Žádal, aby soud vše zvážil a pozorně přihlédl k tomu, že žije v Praze od roku 2001. V Praze žije se svou matkou a sestrou, oběma byl povolen trvalý pobyt do roku 2016. Uvedl, že splňuje podmínku, že v Praze žije 5 let. Podání podepsal sám stěžovatel i jeho matka, paní A. K.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 1. 2008 stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku. Ten dne 11. 2. 2008 požádal o osvobození od soudních poplatků. Na výzvu soudu pak dne 13. 3. 2008 předložil potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Současně požádal o ustanovení bezplatného advokáta. Usnesením ze dne 25. 4. 2008 soud stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků, žádostí o ustanovení zástupce se nezabýval.

Ve věci samé uvážil Nejvyšší správní soud takto:

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkami stěžovatele vůči odmítnutí žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 10. 2006, č. j. OAM-756/M-2006. Přisvědčil přitom názoru Městského soudu v Praze, že žaloba proti uvedenému správnímu rozhodnutí doručená soudu dne 15. 11. 2006 byla podána zjevně neoprávněnou osobou. Ačkoli byl v záhlaví žaloby uveden stěžovatel, sepsala ji matka stěžovatele, přičemž zde vylíčila vlastní situaci. Z obsahu žaloby tak nelze dovodit, že ji matka stěžovatele podala v jeho zastoupení, nedoložila ani plnou moc k zastupování. Stěžovatel je zletilý, jeho matka nevystupovala v pozici jeho zákonného zástupce. Tvzení stěžovatele, že návrh sám podepsal, není pravdivé.

Podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Podle ust. § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak.

Stěžovateli bylo napadené rozhodnutí ze dne 31. 10. 2006 doručeno dle jeho vlastního vyjádření dne 9. 11. 2006, posledním dnem lhůty k podání žaloby tak byl den 11. 12. 2006. Tato lhůta uběhla stěžovateli marně, jeho žaloba podaná dne 27. 12. 2006 je opožděná. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže ji odmítnul podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval důvodností kasační stížnosti v případě rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, zejména s ohledem na námitku

stěžovatele, že selhala poučovací povinnost soudů. Nejvyšší správní soud se přitom neztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že žaloba stěžovatele neobsahovala žalobní body.

Žaloba musí obsahovat jak obecné náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., tak zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s. Pod písmenem d) citovaného ustanovení je pak jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnější formulace žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje.

Otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, zveřejněném pod č. 835/2006 Sb. NSS., podle něhož líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. To však neznamená, že bezvadným žalobním bodem je pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumuje pod určitá ustanovení zákona. Přístup, jenž by konkrétní právní argumentaci obsahovou, neobsahující však odkaz na přesně označené ustanovení právního předpisu, považoval k naplnění zásady dispoziční v řízení o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí orgánu veřejné správy za nedostatečnou, nutno považovat za přepjatý formalismus, v důsledku čehož je dotčeno základní právo plynoucí z ustanovení čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce tedy svá konkrétní a dostatečně individualizovaná skutková tvrzení nemusí podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů, vždyť přece i nadále platí, že soud zná právo (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2000 sp. zn. III. ÚS 236/99 zveřejněném pod č. 5 ve svazku č. 17 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, str. 35).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č.j. 2 Azs 54/2007 - 42, je nutno za žalobní bod, u něhož je třeba pokusit se o jeho doplnění a upřesnění, považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že žalobce má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Pouze takovýmto – ve prospěch žalobce extenzivním – výkladem pojmu žalobního bodu lze naplnit ústavní požadavek řádného přístupu k soudní ochraně před rozhodnutím veřejné správy ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Z podané žaloby je zřejmé, že stěžovatel s napadenými rozhodnutími (mj. rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006) nesouhlasí a domáhá se nového posouzení věci, čímž fakticky požaduje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel uvedl, že žije v Praze od roku 2001 a že splňuje podmínku, že zde žije 5 let. Z obsahu podání tedy lze dovodit, že stěžovatel, ač nevýslovně, nesouhlasí se zjištěním skutkového stavu věci a s jeho právním posouzením, resp. nevyhověním jeho žádosti o povolení k pobytu. Nejvyšší správní soud má za to, že taková dikce podání splňuje minimální požadavky na formulaci žalobního bodu, neboť z ní lze usoudit na právní argumentaci i skutková tvrzení, o něž se žalobní bod opírá. Z podání stěžovatele bylo zřejmé, v jakém rozsahu správní rozhodnutí napadá, a rovněž důvody, proč tak činí, bylo možné považovat za žalobní bod ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, a jde-li naopak o situaci, kdy žalobní bod je formulován nedostatečně přesně a podrobně, popř. chybí-li v žalobě jiné náležitosti než žalobní body či vymezení rozsahu napadení správního rozhodnutí, je soud povinen postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. Pouze v případě, že by podání nebylo ve stanovené lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebylo možné pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením vadný návrh.

V projednávané věci však stěžovatel k odstranění vad podání podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. nebyl vyzván. Tvrzení Městského soudu v Praze obsažené v odstavci 5 odůvodnění usnesení, že stěžovatel byl o nutnosti doplnit žalobní body řádně poučen, nemá oporu ve spise. Ve spise je obsažena pouze výzva k odstranění vad podání ze dne 15. 11. 2006, které navíc vůči rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, vůbec nesměřovalo. Tuto výzvu nelze chápat ani jako obecné poučení o náležitostech žaloby, které by zde postačovalo.

Vzhledem k tomu, že Městský soud v Praze spojil v záhlaví vymezené žaloby ke společnému projednání a následně rozhodl jedním výrokem o jejich odmítnutí, byl Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného pochybení Městského soudu v Praze nucen jeho usnesení jako celek zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze se v novém řízení bude předně zabývat tím, zda žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 6. 2006, č. j. VS-104/RK/3-2006, byla podána včas. Bude tedy nezbytné zjistit, kdy bylo rozhodnutí žalovaného stěžovateli doručeno. Tato skutečnost nyní není z předloženého správního spisu zřejmá, ani stěžovatel soudu datum doručení správního rozhodnutí nesdělil. V případě, že nebude možné včasnost žaloby jednoznačně posoudit (pro nezjištění data doručení napadeného rozhodnutí), či bude zjištěno, že žaloba byla podána včas, bude Městský soud v Praze postupovat podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a vyzve stěžovatele k odstranění vad podání. Při této příležitosti též odstraní své pochybení, když v předchozím řízení pominul žádost stěžovatele o ustanovení zástupce ze dne 13. 3. 2008 a v usnesení ze dne 25. 4. 2008 se zabýval pouze jeho žádostí o osvobození od soudních poplatků.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadené usnesení Městského soudu v Praze trpí nezákonností z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Proto je podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je soud podle ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem výše uvedeným. V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu